

A külföldön élő r. k. magyarok püspökének 18. körlevele a hívekhez

2005 Karácsonyán

Kedves magyar testvéreim!

Immár 40 éve, hogy a II.Vatikáni Zsinat befejeződött és mindannyiunkat új reménység töltött el, hogy az Egyház felfrissülve tud szembenézni a modern idők kihívásaival. A világ mégsem lett szebb és békésebb, bár sok változás történt a történelem színpadán. Az emberiség nem tanulta meg a múlt tapasztalataiból, hogy a jó Isten rajtunk keresztül, a mi áldozataink és szeretetünk révén óhajtja kegyelmét ránk árasztani és békességet teremteni a földön. Pedig milyen világos az üdvtörténet lapjaiból, hogy ha eltávolodunk a mindenható Atyaisten szerető terveitől és a magunk önző módján keressük boldogulásunkat, annak igen súlyos következményei lehetnek. Mindezért aztán nem lehet a jó Istent okolni, hanem csak saját magunkat.

Az elmúlt évben a Mindenható sok természeti csapást engedett meg, amikkel szemben semmiféle emberi erő nem volt képes szembeszállni. Hurrikán-szerű szélviharok, tsunami-vízárakatok, óriási erdő-tüzek, pusztító földrengések figyelmeztetnek minket arra, hogy az alap-elemek az Isten kezében vannak, és az emberi erő nem képes megfékezni őket. Jobb volna elismerni, mennyire függünk Tőle életünk minden pillanatában és aszerint illene berendezni életünket és politikai alkotmányainkat. Nem becsüljük az életet sem, mely mindig a jó Isten ajándéka, amikor elkezdődik és amikor vége felé közeledik. Több gondot fordítunk az állat- és növény-világra, ami csupán környezetünket alkotja, mint embertársainkra. - Nem lehet a felelősséget a jó Istenre hárítani, mert ő szeretetből hozott létre minket és a világot, annak minden gazdagságával és szépségével együtt, és amikor mi ezt összekuszáltuk, még akkor is próbált minket jobb útra téríteni, hiszen szent Fiát küldte el hozzánk, hogy hallgassunk Rá és kövessük Őt az egyetlen járható úton. Még mindig sokat kell tanulnunk, de bízhatunk a mennyei Atya szeretetében, aki nem hagyja el gyermekeit, ha beismerik tehetetlenségüket.

Az elmúlt évben az Egyház elvesztette II. János Pál pápa aggódó és szerető irányítását itt a földön, és ezért megható módon siratta őt az emberiség nagy része. Élete utolsó napjaiban is példát adott az igazi keresztény életmódhoz: hogyan kell közelednünk halálunk pillanatához. Reméljük és imádkozunk, hogy őt is mielőbb szent közbenjárónknak ismeri el az Egyház (*subito Santo*), mint Pio atyát és Teréz anyát. -Utódául okos és világosfejű pápát választott a Szentlélek és a bíborosok XVI.Benedek pápa személyében, aki bölcsen tud majd vezetni minket ebben a zavaros világban a krisztusi úton. Mert politikusaink a világ majd minden országában még a természettörvényt sem igen veszik figyelembe, nemhogy az isteni útmutatást követnék a törvényhozásban. Nem lehet tehát csodálkozni azon, ha a fiatalság és a család, amelyen a jövő társadalma épül, gyökereiben megrendült és számtalan problémát okoz.

De ne veszítsük el kedvünket a jövőt illetően. Igen sok komoly és egészséges kezdeményezés sarjadzik a fiatalok körében, bár számszerint nem nagy tömegekre épülnek. A kölni Ifjúsági Világtalálkozó új reményt öntött belénk. Az Eucharisztia Éveis meghozta gyümölcsét, mert a pápai kezdeményezést követve egyre inkább

felismertük a köztünk lakó eucharisztikus Jézus hatását, aki nemcsak jelen van köztünk, sorsunkat vállalva, hanem áldozatos szeretetével meghív minket arra, hogy Vele együtt vegyünk részt magunkat másokért megajánlani. Van tehát időnk és lehetőségünk, hogy a világ megváltásában Jézussal együtt részt vegyünk! Csak ne siránkozzunk, panaszkodjunk, hanem "Jézusra szögezett szemekkel" éljük életünket, aminek elengedhetetlen része a vasárnapi szentmise és a Vele való egyesülés a szentáldozásban.

Az elkövetkező esztendőben ünnepeljük mi magyarok az 1956-os szabadságharc 50. évfordulóját. Ugyancsak ebben az évben lesznek a parlamenti választások is Magyarországon. Reméljük, és imádkozunk, hogy a magyar nép olyan vezetőket válasszon, akik 56 szellemében mernek majd cselekedni "Istennel a hazáért és a szabadságért!" Ehhez kérjük szentjeink közbenjárását és igyekezzünk követni történelmünk nagyjainak példamutatását.

Az emigráció egyre inkább az idősek sorsát éli, papjaink is fogynak velünk együtt. Kötelességünk tehát nemcsak elfogadni a természetes fejlődést, de meg kell tanulnunk Szt. Istvántól, hogy másnyelvű népekkel együtt kell élnünk, különösen amikor keresztény hitünk is erre kötelez. Az integrálódás a helyi társadalomba és egyházba keresztény kötelességünk, de ugyanakkor magyar nemzeti azonosságunk megőrzése becsületbeli feladat nemcsak magunk, hanem a második és harmadik generáció számára is. Az elöregedés számunkra nemcsak gyengeséget jelent, hanem azt is, hogy egy szebb hazába készülünk, tele reménységgel és vágyakozással. Jómagam is efelé tartok, hiszen az új esztendőben lejár az én püspöki megbízatásom is. Helyettem majd valaki más fog törődni a külföldön élő magyarokkal. Hálás vagyok az elmúlt 16 esztendőért, amikor az emigráns magyarságot szolgálhattam korlátozott módon, de a lehetőségeim szerint. Rendkívüli élményekben volt részem az emigráns magyarok között, akik hősiezen és áldozatosan megmaradtak hitükben és magyarságukban. Csak azt sajnálom, hogy gyengeségeim miatt nem tudtam többet tenni értük. Köszönetet kell mondanom mindazoknak, akik igen nehéz körülmények között összetartották és szolgálták a magyarság ügyét.

Karácsony ünnepe emlékeztessen minket ismét arra, hogy egy családot alkotunk, a jó Isten családját, de magyar nemzetünket is. Örvendezzünk az Úr Jézus jelenlétének miközöttünk, és kérjük Édesanyját, a Magyarok Nagyasszonyát, továbbá szentjeinket, hogy továbbra is tartsanak meg minket szeretetükben, vigyázzanak hazánkra, és vezessenek el minket a velük való közösségbe, a mennyei hazába.

Minden magyar testvéremnek boldog karácsonyi ünnepeket és áldásos újévet kívánok, szeretettel a mi Urunkban:

+ Miklósházy Attila SJ.
+ Miklósházy Attila, SJ,
Püspök

